

Bayer Zsolt: Egy zseniális publicisztika Erdélyb?l

2018 április 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Kérem, olvassák végig!
Hosszú, de megéri. Különben is: mi nem lehetünk egybites facebook huszárok, genderista CEU értelmiségiek, akik nem bírják a hosszú szövegeket... **Valószín?leg Orbán Viktor az 1989 utáni Európa egyik legjelent?sebb vezet?je és – persze – Kelet-Európa leger?sebb identitárius fejedelme.**

Isten a maga végtelen nagy választási bölcsességében egy bozgort használt fel arra, hogy megóvjon bennünket az ostobaságtól. Az oly sokszor értelmetlenül használt „bozgor” fogalom az egyetlen komoly román érv Orbán Viktor ellen.

Másképp mondva, egyetlen kifogással az adósai vagyunk: arról az idegesít? és ügyes magyarizmusról van szó, mellyel

Orbán bedugja a dugaljba, vagy épp kihúzza onnan a Trianon-medencében létez? történelmi ellenségeskedést.

Nevetséges ezt a Bukarestb?l Kisjen? (Chi?in?u) felé pumpált románizmushoz hasonlítani. Hiszen Moldova egy fiktív nemzet.

Ett?l eltekintve valószín?leg Orbán az 1989 utáni Európa egyik legjelent?sebb vezet?je és – persze – Kelet-Európa leger?sebb identitárius fejedelme. Ezzel egyet kellene értenünk, s?t! Orbán és lengyel, szlovák meg cseh cinkosai nélkül Kelet-Európát könnyen össze lehetne téveszteni Bulgáriával, amely teljesen feleslegesen néma és hazafias, vagyis csak egy lépés választja el a bels? elrománosodástól.

De Orbán harmadik mindenkit elnémítóan antiliberális gy?zelmének jelent?sége túlmutat a végeredményen és a regionális hatáson. Orbán csúcseredménye a leger?sebb jelzés a régi államokat és nyugati és keleti európaiak új nemzedékeit elnyel? bigottság-járvánnyal szemben. Röviden és félelem nélkül kimondva,

nem Orbán veszélyezteti a szabadságot – vagy a demokráciát, ahogy mi nevezzük, hogy politikailag fedezzük magunkat.

A magyar f?ördög egy ódivatú demokratikus fundamentalista, a natúr szocialisták fölülmúlhatatlan vadásza és a humanitáriusra festett szocialisták verhetetlen kiszagolója. A demokráciát nem Orbán ostromolja, hanem rágalmazóinak látszólag ésszer? fanatizmusa.

Abból a szabályból kiindulva, mely szerint a hazugság a becs?dölt igazsággyárakból rendeli a díszegyenruháját, Orbán bírálói aggódó dekrétumok egész katalógusával járják körbe a sajtót és a jó világ erényes köreit. Egyiknek sincs köze a valósághoz – ahhoz a retrográd enklávéhoz, mely továbbra is elkerüli a találkozást a progresszista eszmékel.

Az els? dolog, amit Orbán arcába vágnak, az éppen a gy?zelme:

hogy merészelte Orbán bucira verni az EU, a nemzetközi sajtó és a civil szervezetek színe-virága által támogatott szocialista ellenzék fejét?

A háttérben ott leselkedik a kortárs progresszisták körében egyre inkább jelenlev? egyik feltevés: Trumphoz vagy Netanjáhúhoz hasonlóan Orbánnak is még id?ben le kellett volna mondania, vagy indulnia sem kellett volna a választáson. Az említett urak nem-liberális meggy?z?déseikre való tekintettel, a demokratikus folyamatban való részvételi joguk kétséges, vagy éppenséggel nulla. Ugyanez vonatkozik az ilyenfajta szörnyekre szavazó választók részvételi jogára is. Még a masszív (70 százalékos) részvételi arányt is Orbán rovására írták. Persze, ha a baloldal nyerte volna meg a választást, akkor ugyanez az arányt – vitathatatlanul – a példás polgári tudat bizonyítékának tartották volna. A progresszista ajánlásokkal ellentétes politikai opció rámpájaként viszont csakis egy Orbán és a neki alárendelt propagandaapparátus által hermetikusan ellen?rzött társadalomban zajló elbutítás sikere lehet. Hozzá kell tenni, hogy Orbán el?tt a szocialisták tartották a lábuknál a sajtót és annyit hazudtak, hogy belevörösödtek a felvételek. Csakhogy a szocialistáknak ez szabad, mert ?k egy nekünk, a cs?cselék felett álló okosaknak kedves eszmét szolgálnak.

De Orbán fasiszta, nemdebár? Ha így van, akkor fasiszták voltak a német kereszténydemokraták, a francia gaullisták és a brit konzervatívok is, amikor még kötelességüknek érezték az államhatárok védelmét, a keresztény értékek tiszteletét és a lakosság mentesítését a szocialista átnevelés alól.

Orbán egyszer?en egy nacionalista konzervatív.

Ennek az opciónak a kriminálizálása arról árulkodik, hogy az eliteknek a fejükbe szállt a balos széls?ségesség.

Különben ugyanazok az emberek, akik Orbánból egy persona-, Magyarországból pedig egy verba non gratá-t csináltak, nem feledkeznek meg arról, hogy sans frontiers képmutatók legyenek. A tényleges fasiszta maradványokkal bíró Jobbikot hirtelen kihagyták a liberális-progresszista sajtóban zajló megszokott vérfürd?b?l. Ennek magyarázata: a magyar baloldal választási paktumot kötött a Jobbikkal. A fasizmus hirtelen elfogadhatóvá lett, mint egy elfelejtett ekcéma. Így tudhattuk meg – újra –, hogy mennyire ragaszkodnak ezek az emberek az elveikhez, ha azokat baráti, polgári és urbánus módon megoszthatják az ördöggel.

Azt is mondani szokták, egy pápai enciklika bizonyosságát leköröz? hangon, hogy Orbán Putyin embere. Id?közben, nemrég napvilágra került dokumentumokból bárki megtudhatta, hogy Németország Oroszország kedvéért vezényel le egy Európa-ellenes orgiát. Az EU versenyre és energiára vonatkozó törvényeit nem laoszi, hanem pontosan német nyomásra dobták gyakorlatilag sutba. Ugyanezen okok miatt az EU hetente indít támadásokat az amerikai szörnyek ellen, a Google-tól az Amazonig, de hirtelen amnézia sújtja, ha a Gazprom monopóliuma kerül szóba. Németország a kulisszák mögött megállapodott a Gazpromos gentlemanekkel és 200 dollárt fizet az orosz gáz minden ezer köbméteréért. Lengyelország, Magyarország és az oroszok kezére adott más kelet-európaiak abban a kiváltságban részesülnek, hogy 350-t fizethetnek. Olcsóbban is lehet, de ezért a Gazprom a nemzeti elosztó hálózatok átvételét kéri. Ha Orbán Putyin embere, akkor

az oroszbaráti igazolványt borítékban küldték neki, a borítékot pedig vezetéken keresztül, Németországból.

Persze ott van még Orbán antiszemitizmusa egy olyan országban, mely német jószolgálatok segítségével, de helyi eszközökkel szorgalmasan igyekezett megszabadulni a zsidóktól. Azt azért látni kell, hogy a zsidó vendégl?kre, zsinagógákra és múzeumokra ma Brüsszelben és Párizsban vigyáznak fegyveres ?rök. Nem Budapesten. Progresszista barátainknak nem t?nt fel a különbség, hisz lefoglalja ?ket az els? palesztin bokaficam miatti tüntetés.

És Soros? Hagyjanak bennünket lógva! Soros és Orbán szövetségesek voltak. A vita akkor alakult ki közöttük, amikor Soros áttért a migrációt célzó militáns szervezett preferenciára és a világi értékek kizárólagosságára. A konfliktusban nincs semmi rasszizmus és nem cáfolja az Orbán közvéleményen belül elért gy?zelmét kiváltó tényeket. Orbán média és a kifinomult világ által teljesen figyelmen kívül hagyott valódi aduinak pontos nevük van: megoldott gazdasági válság, alacsony munkanélküliség, növekv? jövedelmek, alacsony inflációs ráta és a munkahelyek tengere. Egy antiszemita, nem-demokratikus és elszigetelt országhoz képest érdekes, hogy az Orbánt hivatalosan gyalázó államokból érkez? nagy cégek sorban állnak, hogy elcsípjenek egy befektetést Magyarországon.

E pontra érve díjat érdemel azok ostobasága, akik azt hiszik, hogy – okosan – felfedezték a párhuzamot Romániával:

a Szociáldemokrata Párt (PSD), Dragnea és D?ncil? – az a hölgy, aki azt hiszi, hogy Cuza Egyesülésére *(Havasalföld és Moldva 1859-es egyesülésér?l van szó – a szerk.)* este, egy perc múlva 7 órakor évben került sor *(utalás arra, hogy D?ncil? kormányf? az egyik kormányülésen azt mondta, hogy a következ? labdarúgó Európa-bajnokságra „húsz-húsz”-ban kerül sor, kétezerhúsz helyett – a szerk.)* – Románia orbánizálására készülnek! Ha legalább igaz lenne! Annyi út n?ne ki a földb?l az országban, amennyir?l még a szteroidon él? római légiók sem álmodtak, és lekapcsolhatnák a hullaházról a kórházainkat. De a Románia orbánosodásáról szóló ostobaság terjeszt?i egy ennél még fantasztikusabb dolgot is figyelmen kívül hagynak. Orbánt Magyarországon részvételi csúccsal juttatták hatalomra. Nálunk a PSD gy?zelmének lehengerl? arányát a masszív távolmaradás, nem pedig a részvétel döntötte el. Azért mégiscsak jelent?s különbség van a tomboló lelkesedés és a vérszegénység között. Az el?bbi a még reményked?, az utóbbi a beletör?d? társadalmakra jellemz?.

Végül az Orbánt rágalmazók neurózisának van még egy forrása: a csiszolatlan polgártársakkal szembeni undor.

Ami egyenérték? a saját fels?bbrend?ség illúziójával és a demokrácia népi gyökereivel szembeni ellenségességgel.

Orbánnak nem annyira a gy?zelme a b?ne, mint inkább az, hogy megsemmisít? gy?zelmet ért el. Angela Merkellel ellentétben, akib?l negyedszerre lett kancellár, de megfogyatkozott sereggel választották meg, Orbán az egész el?adást bemutatta és lepofozta a kifinomult körök minden elvárását. Itt érlel?dik az antidemokratikus késztetés.

Végs? soron mit utálnak mindazok, akik Magyarország, Lengyelország, a Brexit és Trump miatt siránkoznak? Az általános választójogot és véleményszabadságot. Mindkett? polgári, nyilvános és népi jog. A nép demokráciához való hozzáférése miatt frusztrált széplelkek – tudatosan, vagy öntudatlanul – egy kifordított sztálini szlogen szerint élnek: aki nincs velünk, az nem demokrata. Európában is él? az az arrogáns gondolat, mely lerohanta Amerikát, progresszistákra és páriákra osztva egy nemzetet. És már Romániára kacsintgat.

Még van id? meggondolnunk magunkat. Nem sok, hiszen javában zajlik az átnevelés.

A demokrácia a maga els?dleges és érintetlen értelmezésében pontosan ezt jelenti: demokráciát.

Vagyis sokakat, de ez nem egy kultusz, vagy egy vallás. Ezt értette meg Macron elnök. A legfelfuvalkodottabb világi államban államf?vé lett Macron felfogta, hogy a polgári eszme elérte az arrogancia legmagasabb szintjét és ledöntötte a kereszténységet, hogy maga kapaszkodhasson fel az oltárra. Macron – valószín?leg – tudja, hogy a hagyományellenes delírium szétbomláshoz és nihilizmushoz vezet. Ebb?l következik az, hogy leválik a haladás nevében hirdetett világi tekintélyelv?ség csábításáról. Macron francia bíborosok el?tt nemrég elmondott szavaival:

„Államf?ként a hinni és nem hinni szabadság szavatolója vagyok, de nem vagyok sem kezdeményez?je, sem hirdet?je egy új államvallásnak, mely az isteni transzcendenciát egy republikánus krédóval váltaná fel.”

Minden elveszett abban a pillanatban, amikor valaki azt hiszi, hogy ? testesíti meg a demokráciát.

A demokráciából kultusz lesz. Megnyílik és elkerülhetetlenné válik a dogmatizmus felé vezet? út. Az áttérést megtagadókat kiátkozzák és elvesztik joguk a szóláshoz és véleményhez. Szavazatukat – egyel?re – még megtarthatják, de megbélyegez. A hit a hagyományban, a családban, a nemzetben és a saját hazádban és hazádért meghozott szuverén döntéshozatal joga szörny?séges b?ncselekményekké válnak.

Nagy átlátással megjegyezve, hogy egyetlen olyan személy sem indul választáson, vagy játszik aktív közéleti szerepet, aki 313 körül született volna, amikor a kereszténységet hivatalosan elismerték Európában, a progresszista patrícius arra a következtetésre jutott, hogy egyedül van a világon. És felmászott a talapzatra. Az új elit egyetlen nyikkanást sem t?r meg, mert egy etikailag felvilágosult osztálynak és egy politikailag szentesített arisztokráciának képzeli magát.

Egy arisztokrácia nem pózolhat a demokrácia szerepében. Vagy megteheti. De ezzel de facto felszámolja a demokráciát.

Forrás: Bádog - Bayer Zsolt blogja

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló